

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 268/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Karola Havalu, bytom T., pre namietané porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-33 Cb 270/95 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Ing. Karola Havalu v čase do 7. mája 2003 **o d m i e t a** pre jej neprípustnosť.
2. Sťažnosť Ing. Karola Havalu v čase po 7. máji 2003 **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2004 doručená sťažnosť Ing. Karola Havalu, bytom T. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-33 Cb 270/95.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že krajský súd porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-33 Cb 270/95, a to aj napriek tomu, že ústavný súd 22. februára 2004 nálezom sp. zn. I. ÚS 10/00 rozhodol o porušení jeho základného práva. Napriek tomu, že vo veci rozhodol aj Európsky súd pre ľudské práva, konanie vo veci nie je skončené, čím i naďalej trvá porušenie základného práva zaručeného ústavou. Sťažovateľ opísal priebeh konania na krajskom súde v jeho veci po zrušení rozhodnutia Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

Zo sťažnosti, ako aj zo spisov ústavného súdu vyplýva, že vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Trnava a krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. Z-2-33 Cb 270/95 ústavný súd rozhodol 22. februára 2001 pod sp. zn. I. ÚS 10/00 a po novele ústavy 7. mája 2003 pod sp. zn. II. ÚS 81/02.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ v posudzovanej veci doručil sťažnosť ústavnému súdu 2. júla 2004 a táto sa týka tej istej veci, o ktorej ústavný súd už konal a rozhodol 7. mája 2003 pod sp. zn. II. ÚS 81/02.

Sťažovateľ sám uvádza, že v rokoch 2003 a 2004 sa konali pojednávania vo veci a pojednávanie je odročené na 7. september 2004.

Z podania sťažovateľa, ako aj z predchádzajúcich rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že tento by mal konať a rozhodnúť vo veci, o ktorej už rozhodol.

V tejto časti právna úprava bráni ústavnému súdu opätovne konať a rozhodnúť vo veci (bod 1 výroku).

Sťažovateľ namietal aj nečinnosť krajského súdu po 7. máji 2003. Uviedol, že pojednávanie vo veci bolo stanovené na 27. november 2003, bolo však odročené, pretože sa nedostavil odporca. On sám senátu predložil dokumenty o svojom zdravotnom stave a nový termín pojednávania bol stanovený na 11. december 2003, ale jeho zdravotný stav mu neumožnil zúčastniť sa pojednávania, a toto bolo odročené na 12. február 2004. Sťažovateľ 21. januára 2004 písomne požiadal krajský súd, aby uložil odporcovi v konaní predložiť zárobkové pomery a valorizáciu miezd, čo mu roky odmietal poskytnúť. Tieto doklady mu neboli zaslané na vedomie a pojednávanie bolo odročené na 15. apríl 2004, na ktorom bol poučený o možnosti podania žiadosti na oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie obhajcu. Dňa 19. apríla 2004 požiadal o upustenie od trov konania. Pojednávanie bolo znovu odročené na 17. jún 2004, na ktorom predložil krajskému súdu ďalšie dôkazy. Dňa 17. júna 2004 bolo pojednávanie odročené na 7. september 2004. Uznesením z 23. apríla 2004 krajský súd priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd postupom v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-33 Cb 270/95 porušil jeho základné právo zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy. Obrátil sa teda na ústavný súd s tvrdením, že aj po 7. máji 2003 (rozhodnutie vo veci sp. zn. II. ÚS 81/02) krajský súd pokračuje v porušovaní jeho základného práva.

Aj pri väčšej prísnosti posudzovania postupu krajského súdu po náleze ústavného súdu dospel ústavný súd k názoru, že dĺžka uvedeného obdobia a úkony, ktoré krajský súd v tomto období vykonal, vylučujú záver, že postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-33 Cb 270/95 (v období po 7. máji 2003) sa vyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na tieto skutočnosti preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v predmetnom konaní po prípadnom prijatí veci (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikoval bez ďalšieho ako porušenie označeného práva sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti (bod 2 výroku) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú (obdobne napr. I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04). Tým, že ústavný súd neprijal sťažnosť na ďalšie konanie, stalo sa bezpredmetným aj rozhodovanie o ďalších nárokoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2004